

HỒI THỨ TƯ VÂN LONG TIỂU TỬ

Thấy dạ hành nhân liêu lĩnh như thế, “Thần Dao” Tư Đồ Khang không còn kiêng kỵ gì nữa, xuất kỳ chiêu “Nhật nguyệt tranh huy” ...

- Choang!

Thanh trường kiếm của dạ hành nhân bị đánh bật khỏi tay bay vút lên không, thanh đao còn theo đà chém đứt phăng cánh tay đồng thời phanh luôn cả nữa bộ ngực dạ hành nhân làm hấn rú thảm một tiếng rơi phịch xuống đất, người giật lên một cái nằm bất động trong vũng máu.

Cuộc chiến đến đây hoàn toàn đình chỉ. Cả bốn tặc nhân không tên nào sống sót, đều hoành thây tại hiện trường.

“ÔThần Dao” Tư Đồ Khang đưa mắt thần thờ nhìn tặc nhân vừa bị mình giết chết, thở dài nói:

- Ài! Thật đáng tiếc!

Lão hối hận vì đã không bắt sống được đối phương.

Lăng Vô Linh “hừ” một tiếng nói:

- Cứ giết sạch đi đừng chừa lại tên nào là ổn, có gì mà đáng tiếc?

Tư Đồ Khang cười khổ nói:

- Phí mất bao nhiêu khí lực, thế mà vẫn không bắt sống được tên nào!

Tạ Vũ Diệp cười nói:

- Hấn đã có lòng liêu mạng mà, biết làm sao được? “Phong vân thập tam đao” của lão tiên bối quả nhiên danh bất hư truyền!

Tư Đồ Khang nhíu mày hỏi:

- Làm sao mà Tạ thiếu hiệp biết tiểu nhi vừa thi triển là “Phong vân thập tam đao”?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Đao pháp lừng danh của tiên bối, trong võ lâm có ai không biết? Chỉ là vãn bối chưa mục kích qua, chỉ nghe ân sư nói lại mà thôi!

Lăng Vô Linh tiếp lời:

- Tư Đồ tiên bối quả không hổ danh là “Thần Dao”! Đao pháp kỳ diệu như thế, tiểu khả tự nhận thấy mình không đủ khả năng phá giải!

Tạ Vũ Diệp là người bộc trực, nghe Lăng Vô Linh nói câu ấy không khỏi mang hàm ý tự phụ liền cười to nói:

- Nếu tất cả chiêu thức trong thiên hạ này mà Lăng đệ đệ đều phá giải được thì chẳng hóa ra thành “Võ lâm chí tôn” rồi sao?

Lăng Vô Linh nghe nói đỏ bừng mặt, xấu hổ cúi thấp đầu xuống.

Tư Đồ Khang cười “hô hô” nói:

Chút tiểu thuật tầm thường của tiểu nhi làm sao xứng với hai chữ “kỳ diệu”? Xin hai vị chớ cười!

Bây giờ phương đông đã ứng hồng, Tư Đồ Tổng tiêu đâu bảo mấy tên tiêu sư ở trong xe thấp đèn lên, cùng nhau ở lại xe canh phòng và thanh lý hiện trường, còn mình cùng Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh quay về phòng.

Về phòng thì trời cũng vừa tảng sáng, Tư Đồ Khang bảo Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh ngồi lại, còn mình đi sai bảo bọn tiểu nhị lo chuẩn bị bữa sáng để lên đường sớm.

Còn lại hai người trong phòng khách. Tạ Vũ Diệp nhẹ giọng nói:

- Vừa rồi tiểu huynh nói một câu không được dễ nghe, xin Lăng đệ đệ bỏ quá cho!

Lăng Vô Linh đỏ mặt đáp:

- Có gì đâu? Tiểu ... Đệ nói năng nhiều khi thiếu suy xét, Tạ huynh phê bình là đúng thôi.

Y thấp giọng nói thêm:

- Thực ra tiểu đệ cũng nhận thấy mình hơi tự kiêu, nhưng chưa khắc phục được....

Vừa lúc đó “Thần Dao” Tư Đồ Khang quay trở lại. Vừa ngồi xuống, lão trầm ngâm nói:

- Không biết hôm nay ai dùng thủ thuật đánh mê chúng ta vậy chứ? May mà Tạ thiếu hiệp phát hiện kịp thời, nếu không chiếc tiêu đã mất tong rồi! Mà nếu không có hai vị thiếu hiệp tương trợ, tiểu lão nhi cũng không thể địch nổi bốn tặc nhân kia... Chỉ sợ Tạ thiếu hiệp nói đúng, trong số năm người của bốn tiêu cục có vấn đề!

Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh im lặng không nói gì.

Tư Đồ Khang nghĩ thầm:

- Nếu đúng là có gian tế mà không trừ đi, sau này nhất định sẽ sinh đại họa. Nhưng trong số tên đánh xe Hàn Phong và bốn tiêu sư thì dường như không biết nghi vấn ai. Hàn Phong theo mình đã lâu, ắt không có bụng khác, Điền Chính Nguyên tuy bản lĩnh cao cường là người thành thật, không phải hạng tiểu nhân gian trá, ba tiểu sư còn lại là con cháu thân thuộc hai bên nội ngoại, tất không thể phản phúc... Biết nghi ngờ ai đây?

Lão chợt nảy ra một ý nghĩ khác:

- Chỉ còn một ngày nữa là đến kinh sử, ắt không thể xảy ra biến cố nào nữa. Dù sao thì chuyến tiêu này, mình sẽ đóng cửa “Tứ Hải Tiêu Cục”, di dưỡng tuổi già, mình sẽ đóng cửa, không tranh đoạt danh lợi ở giang hồ nữa, vậy là xong...

Nghĩ vậy lão lại thấy trong lòng thanh thản ra, lại nghĩ đến Tạ Vũ Diệp :

- Thiếu niên võ công và tài trí đều hơn người, quả là bậc thiếu niên kiệt xuất xưa nay hiếm thấy. Giá như được giao bằng hữu với vị tuổi trẻ tài hoa này...

Nghĩ tới đó thì hai tên tiểu nhị mang đến hai mâm cơm, Tư Đồ Khang bảo tên đánh xe Hàn Phong bê một mâm ra chỗ tiêu xa cùng ăn với bốn vị tiêu sư, còn một mâm để lại mời Tạ Vũ Diệp và Lãng Vô Linh .

Ăn uống xong, đoàn tiêu xa lại tiếp tục hành trình.

Chiều hôm đó tại kinh sử. Giao tiêu xong, Tư Đồ Khang đến tìm một khách điểm sang trọng thuê mấy phòng trọ lại.

Bấy giờ trong triều, lão phật gia Khang Hy lên ngôi hoàng đế được một thời gian. Tuy Trung Quốc vẫn bị Mãn Thanh thống trị nhưng Khang Hy là đấng minh quân, có lòng thương yêu thiên hạ bá tánh nên trong giai đoạn được coi là thiên hạ thái bình. Trăm họ ở kinh thành sống trong cảnh yên vui hoan lạc.

Mấy hôm sau đó Lãng Vô Linh yêu cầu Phong ca ca cùng mình đi các nơi trong kinh thành du ngoạn.

“Thần đao” Tư Đồ Khang cùng với năm tên thủ hạ chưa trở về tiêu cục ngay mà còn ở lại khách điểm bầu bạn và phục vụ hai vị ân nhân.

Tạ Vũ Diệp từ nhỏ ít khi rời xa Tạ Gia Trang, sau khi gặp nạn suốt mười một năm ở Thiên Bồn Phong theo “Bất quần tán nhân” luyện võ bây giờ lần đầu tiên đến kinh thành thấy cảnh phồn hoa náo nhiệt cũng rất thích nên vui vẻ nhận lời.

Sau mười ngày ở kinh thành, hai thiếu niên đã thưởng ngoạn khắp các nơi danh lam thắng cảnh, thậm chí còn vào cả Tử cấm thành xem mặt hoàng đế, xem đủ các trò du hí chốn kinh đô, họ tỏ ý muốn rời kinh thành quay lại cuộc sống giang hồ.

Tối hôm đó Tư Đồ Khang sai đặt tiệc yến chia tay.

Trong tiệc, vị tổng tiêu đầu nhìn Tạ Vũ Diệp và Lãng Vô Linh rồi nói:

- Nhờ ai vị ân nhân mà chuyến này tiểu lão nhi và mấy tên thuộc hạ trong bốn cục chuyến này được bảo toàn tính mạng, đồng thời cũng bảo toàn được thanh danh “Tứ Hải Tiêu Cục”. Tuy vậy vì bốn cục mà hai vị kết thành thù oán với Cục Linh Giáo. Mặc dù biết rằng bản lĩnh hai vị thiếu hiệp rất cao nhưng từ nay xin hãy hết sức cẩn thận! Đặc biệt Lãng thiếu hiệp tuổi còn trẻ nên có lúc hành động chưa thật chín chắn. Nên biết giang hồ hiểm ác nên cân nhắc thật kỹ càng mới được!

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Chuyến tiêu này đến nay đã hoàn thành mỹ mãn. Trước đây lão tiền bối có ý định xong chuyến này sẽ đóng cửa tiêu cục, không biết sau này lão tiền bối có dự định làm gì?

Tư Đồ Khang đáp:

- Thực tình tiểu lão nhi đã có ý định đó từ trước, xong chuyến tiêu này sẽ đến Hán Khẩu mở một nhà “Tứ Hải Vũ Hội” mở lớp võ thuật và giao lưu với các hiệp khách trong giang hồ.

Lăng Vô Linh vỗ tay nói :

- Chủ ý rất hay!

Tạ Vũ Diệp góp lời:

- Trong chuyến này, Cự Linh Giáo mất tám tên cao thủ, chỉ sợ chúng không chịu để tiền bối yên đâu, vì thế cũng nên cẩn thận đề phòng.

Tư Đồ Khang gật đầu:

- Tiểu lão nhi xin lãnh hội lời khuyên vàng ngọc của tạ thiếu hiệp. Còn bây giờ hai vị định đi đâu?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Vẫn là hành khứ giang hồ thôi. Nhưng hai chúng tôi đã quyết ý tìm diệt Cự Linh Giáo tận gốc rễ báo thù, đồng thời cũng trừ đi mối đại họa cho võ lâm. Ngày sau nhất định huynh đệ chúng tôi sẽ đến “Tứ Hải Vũ Hội” bái kiến lão tiền bối.

Tư Đồ Khang chấp tay nói:

- Hai vị là đại ân nhân của “Tứ Hải Tiêu Cục”, đương nhiên “Tứ Hải Vũ Hội” hết lòng mong mỏi và rất hân hạnh được đón tiếp hai vị. Nếu trên bước đường hành khứ giang hồ, có chỗ nào cần đến tiểu lão nhi xin hay báo tin một tiếng, bất cứ việc khó khăn thế nào tiểu lão nhi cũng không từ nan!

Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh đồng thanh nói :

- Đa tạ lòng hào hiệp của lão tiền bối!

Sáng hôm sau, Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh sửa soạn rời kinh, “Thần đao” Tư Đồ Khang và năm tên thuộc hạ cũng chuẩn bị quay về “Tứ Hải Tiêu Cục”.

Tư Đồ Khang đưa cho hai người năm trăm lạng vàng làm lộ phí, đồng thời tặng hai con tuần mã để tiện hành trình. Hai người nhận ngựa nhưng chỉ nhận hai mươi lạng vàng và một ít ngân phiếu, còn bao nhiêu trả lại.

Ép mãi không được, Tư Đồ Khang đành chịu.

Đôi bên lưu luyến tạ từ nhau, sau đó mỗi bên rời khách điếm theo mỗi hướng rời kinh.



Tạ Vũ Diệp và Lãng Vô Linh lên ngựa, ra khỏi kinh thành xuôi về hướng nam.

Mục đích chính của hai người là du sơn ngoạn thủy, sau mấy ngày sống bên nhau càng trở nên ý hợp tâm đầu, dọc đường chuyện trò rất sôi nổi.

Đến trưa thì hai người bắt đầu thấy đói bụng cồn cào, hai con tuấn mã mồ hôi cũng ướt đẫm.

Tạ Vũ Diệp đưa mắt nhìn quanh nói:

- Ngựa đã kiệt sức rồi. Thế mà xung quanh không thấy trấn thành gì. Biết làm sao bây giờ?

Lãng Vô Linh chột chỉ tay tới mé rừng trước mặt nói:

- Phong ca ca xem kìa! Hình như đó có một quán trà. Chúng ta hãy tới đó nghỉ tạm, kiếm chút gì lót dạ, cho ngựa nghỉ ngơi lấy sức vài canh giờ rồi đi tiếp!

Tạ Vũ Diệp không phản đối.

Tới gần mới nhận ra quả nhiên là một quán trà.

Quán trông rất sơ sài, chỉ có mái tranh che mưa nắng xung quanh vách đất tuềnh toàng, trong chỉ có ba bốn bộ bàn ghế mộc, vài chiếc trường kỷ và mấy chiếc ghế đẩu.

Quán dựng ở mép rừng dưới một cây tùng cổ thụ cành lá xum xuê bên một khe nước trong vắt. Xung quanh đó cách mấy dặm không thấy một xóm làng nào.

Vào mùa hè, nơi này hẳn là địa điểm dừng chân lý tưởng của hành nhân nhưng lúc này mới sang xuân nên bóng mát và dòng khe không được cuốn hút lắm.

Hai người rẽ vào quán, vừa nhảy xuống ngựa đã có một tên tiểu nhị từ quán bước ra, đơn đả cúi chào nói:

- Hai vị cứ để ngựa đây, tiểu nhân coi sóc cho!

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Có lúa mạch không?

Tên tiểu nhị đáp:

- Lúa mạch thì không có, nhưng ở đây cỏ tươi cỏ khô đều rất sẵn. Xin hai vị cứ yên tâm!

Tạ Vũ Diệp móc túi lấy một đĩnh bạc đưa cho hắn:

- Tặng ngươi. Nhớ cho hai con ngựa ăn uống đầy đủ và tắm rửa cẩn thận! Chiều nay chúng ta còn đi xa đây!

Tên tiểu nhị thấy đĩnh bạc có tới năm lạng, thiên ân vạn tạ nói:

- Xin đa tạ lòng hào phóng của thiếu gia...

Tạ Vũ Diệp không muốn nghe tiếp, cùng Lăng Vô Linh bước vào quán.

Trong quán chỉ có mấy người lưa thưa, Tạ Vũ Diệp cùng Lăng Vô Linh chọn một bàn nhỏ gần cửa sổ ngồi xuống gọi một bình rượu và mấy đĩa thức nhắm, mấy chiếc bánh bao, vừa ăn vừa nói chuyện.

Hai người ngồi không lâu thì lại có thêm khách vào quán, đó là một thiếu niên thư sinh mặt mũi tuấn tú, chỉ mới mười tám mười chín tuổi, mặc bộ bạch bào, dáng rất phong nhã.

Bạch y thiếu niên chọn bàn bên cạnh Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh, gọi một đĩa thịt bò, một đĩa thịt gà luộc, một bình rượu nhỏ nhẹ ngồi ăn uống.

Khi Tạ Vũ Diệp định tính tiền rời quán thì lại thấy có thêm hai người nữa bước vào.

Hai người này gồm một lão nhân bị mù chừng năm sáu mươi tuổi với một tiểu hài tử mười mười một tuổi, người gầy đét và cao lòng không, miệng nhô ra và hai tay dài như tay khỉ. Hai người ăn mặc rất lam lũ, xống áo cũ sòn với nhiều mảnh vá, tiểu hài tử một tay cầm bát to bị mẻ nham nhỏ, tay kia dắt lão nhân mù.

Hiển nhiên là hai ông cháu khuất thực.

Hài tử dắt lão nhân đến bên bàn Bạch y thiếu niên, cúi mình nói:

- Thiếu gia...

Bạch y thiếu niên liền sờ tay vào túi lấy một ít bạc vụn bỏ vào bát cho hài tử.

Hài tử cúi người cung kính nói:

Xin đa tạ hảo tâm của thiếu gia...

Nói đoạn bước sang bàn bên cạnh, nơi có một đại hán mặt đen, râu quai nón xồm xoàm và một trung niên nhân gầy xanh, mặt vàng vọt như mắc bệnh kinh niên ngồi đối ẩm.

Trên bàn, giữa hai người này có một con gà quay, một con cá rán lớn đang ăn dở, và một bình rượu.

Vừa thấy hài tử dắt lão nhân mù lòa bước lại gần, tên hắc diện hán tử đã đập bàn quát:

- Cút đi!

Hắn đấm mạnh xuống bàn nghe “Rầm” một tiếng làm tất cả khách nhân trong quán đều quay lại nhìn.

Có lẽ tiểu hài tử nhẵn nhục đã quen.

Do túng quẫn phải nhờ vào lòng bố thí của người để kiếm miếng ăn, nhiều khi cùng với bát cơm thừa canh cặn mà nuốt cả nước mắt, thậm chí cả máu mình trong đó!

Nó đứng bên bàn nhìn hai người khách, không chút sợ hãi, tay vẫn bung chén chìa ra.

Hán tử mặt vàng như đeo bệnh vẫn ngồi điềm nhiên uống rượu, làm như không thấy.

Hắc diện hán tử gầm lên một tiếng mà thấy hai ông cháu vẫn không chịu đi thì tức giận vung tay giáng một chưởng vào ngực hài tử.

Hài tử bị chưởng đánh bay sang bàn Bạch y thiếu niên ngồi, miệng ói ra một bãi máu, vương cả vào mấy đĩa thức nhắm!

Thiếu niên đỡ nó ngồi xuống ghế, rút trong túi mình ra một chiếc khăn trắng muốt lau sạch máu trên mặt hài tử rồi đứng lên, trừng mắt nhìn hắc diện hán tử quát:

- Bằng hữu! Khi hiệp một tiểu hài tử bàn hàn thì xứng là anh hùng hảo hán gì?

Hắc diện hán tử trừng mắt quát lại:

- Việc chẳng liên quan gì đến ngươi. Đóng mồm lại đi!

Bạch y thiếu niên nghiêm mặt đáp:

- Lộ kiến bất bình bạt đao tương trợ là nghĩa vụ của người trong giang hồ. Hừ! Đường đường là một đấng nam tử hán mà khi hiệp một tiểu hài đồng, quả là nhục quá! Bằng hữu không biết liêm sỉ là gì ư?

Hắc diện hán tử trâng tráo đáp:

- Quân tử bất câu liêm sỉ, đặc biệt là kiêu sĩ diện hảo của bọn hủ nho các ngươi. Tiểu tử ngươi muốn làm gì nào?

Bạch y thiếu niên rần rỏi đáp:

- Muốn ngươi xin lỗi và chữa vết thương cho hài tử này!

Hắc diện hán tử chột cười “hô hô” nói:

- Hô hô! Lão tử trong đời giết người vô số, xưa nay có biết xin lỗi ai bao giờ?

Hắn cười hô hô một tràng xong sầm mặt lại hỏi:

- Lão tử hôm nay cần xem nếu không xin lỗi thì tiểu tử ngươi làm gì?

Bạch y thiếu niên đáp:

- Ta cần ngươi trả lại công đạo!

Hắc diện hán tử đứng phất lên, chồm qua bàn đối phương quát:

- Muốn đánh lộn phải không?

Lời chưa dứt đã vung tay nhằm giữa ngực đối phương đánh sang hai chưởng.

Nhưng bạch y nhân không phải tay vừa, vừa thấy đối phương phát chưởng liền xuất thủ rất nhanh, gõ sang Uyển mạch địch.

Hắc diện hán tử phản ứng cũng thần tốc, rút tay về rồi phi thân chồm tới, song cước xuất chiêu liên hoàn, phóng bảy tám cước tới mặt và ngực bạch y thiếu niên.

Bạch y thiếu niên né mình sang tả tránh chiêu rồi vung tay đánh ra bốn chưởng bức hắc diện hán tử lùi về chỗ cũ.

Hai người đấu qua đấu lại ba bốn mươi chiêu mà chưa thấy ai chiếm được ưu thế.

Trong ngôi quán chật hẹp chỉ có năm bộ bàn ghế nay thành bãi chiến trường nên càng hỗn loạn, tiếng nổ vang lên ầm ầm, cát bay đá chạy mịt mù, cốc chén cá thịt rơi đổ tung tóe, bàn ghế rơi đổ ngổn ngang.

Lão chủ quán và mấy tên tiểu nhị mặt xanh như tàu lá hốt hoảng chạy vào trốn sau quầy hàng không dám lộ mặt ra.

Lão nhân mù lòa tay hươu cây gậy trúc rên rì:

- Tiểu Hầu! Cháu ở đâu? Cháu ở đâu! Đừng chết nghen! Ôi! Sao ông cháu chúng ta bất hạnh thế này?

Trận đấu diễn ra một lúc, tuy chưa phân thắng bại nhưng thấy rõ bạch y thiếu niên chiếm được ưu thế nhờ thân pháp ảo diệu và chiêu thức linh hoạt hơn.

Bộ pháp của y trầm ổn, tiến thoái nhịp nhàng, công thủ đúng phép, chiêu thức tuy không độc hiểm nhưng rất khó đối phó làm đối phương luống cuống chân tay.

Hắc diện hán tử tuy người chắc nịch vạm vỡ, mỗi chưởng phát ra đều tiềm ẩn lực đạo rất lớn, nhưng đều bị đối phương tránh được hoặc hóa giải dễ dàng.

Qua năm mươi chiêu, hắc diện hán tử há miệng thở phì phì như trâu cày trưa nắng, bộ pháp không còn trầm ổn nữa, chiêu thức phát ra rời rạc hẳn.

Tạ Vũ Diệp ngồi quan sát, thấy hắc diện hán tử dùng La Hán quyền của phái Thiếu Lâm.

La Hán Quyền vốn là một trong bảy mươi hai loại võ công tinh túy của Thiếu Lâm Tự, rất có uy lực nhưng đáng tiếc là hắc diện hán tử tuy nội lực thâm hậu nhưng không đủ tinh diệu, hỏa hầu lại kém, trừ phi trong vòng ba mươi

chiêu dốc toàn lực đả bại đối phương, nếu không, trận đấu càng kéo dài càng dễ bị thiệt thòi. Hơn nữa hấn tỏ ra nóng lòng muốn nhanh chóng đánh hạ đối thủ nên công lực hao tổn rất nhanh.

Trái lại bạch y thiếu niên thì có đấu pháp hợp lý hơn, mặt khác khéo kết hợp với khinh công tinh diệu nên phí lực rất ít. Y lại biết nắm bắt thời cơ rất nhanh.

Qua ngoài ba mươi chiêu, nhận ra hắc diện hán tử để lộ nhiều sơ hở, bạch y thiếu niên lập tức biến chiêu, gia tăng thân pháp, chiêu xuất cũng nhanh hơn và lợi hại hơn, vừa thấy hắc diện hán tử phát một chiêu “Song phong quán nhĩ” vung cả hai tay đánh sang Thái dương huyết mình, bạch y thiếu niên không chút hoang mang bối rối, thu vai thụt đầu tránh chiêu rồi nhanh như chớp lướt mình tới sau lưng địch vung chưởng đánh tới hậu tâm hắc diện hán tử, đồng thời xuất chỉ như điện điểm liên tiếp các huyết “Thần đạo”, “Tâm du”, “Phách môn” đối phương!

“Bịch một tiếng, thân thể to lớn của hắc diện hán tử nặng nề ngã sấp xuống!

Tạ Vũ Diệp không nén được một tiếng thở dài ...

Hán tử mặt vàng như đeo bệnh từ khi hai ông cháu khất thực xuất hiện vẫn ngồi điềm nhiên uống rượu như không có chuyện gì xảy ra, thấy huynh đệ mình động thủ cũng bình chân như vại, đến lúc này mới đứng lên nói:

- Vị thiếu niên anh hùng này bản lĩnh thật cao cường! Hãy để tại hạ lĩnh giáo mấy chiêu!

Nói xong rời bàn bước ra, đi ngang qua chỗ hắc diện hán tử đang nằm đưa tay phát nhẹ một cái.

Hắc diện hán tử giật mình mấy cái chống tay đứng lên, trừng mắt nhìn bạch y thiếu niên rồi quay lại bàn ngồi.

Tạ Vũ Diệp thở dài nghĩ bụng:

- Công phu “Phát huyết tử” của hán tử mặt vàng như đeo bệnh đó quả là cao minh, chỉ e bạch y thiếu niên không phải là địch thủ của y! Phải nghĩ cách gì trợ giúp hấn một tay mới được!

Bấy giờ hán tử mặt vàng như đeo bệnh đã đến trước bạch y thiếu niên chấp tay nói:

- Mời bằng hữu xuất chiêu trước!

Hấn lớn tuổi hơn đối phương nhiều, dường như cũng rất tự tin sẽ thắng, không muốn mang tiếng y lớn hiếp nhỏ nên tuân theo quy cũ giang hồ để bạch y thiếu niên xuất thủ trước.

Bạch y nhân ôm quyền đáp:

- Tại hạ thất lễ!

Dứt lời vung chưởng phát ra một chiêu “Trường Giang khởi lãng” đánh tới vai phải đối phương.

Hoàng diện hán tử nghiêng người tránh, tay phải giương lên, năm ngón cong lại như móc câu chộp tới ngực đối thủ.

Đó là chiêu “Thương ung tróc thố”, tuy chỉ là một chiêu phổ thông nhưng cũng rất hiểm.

Bạch y thiếu niên biết lợi hại nên không dám tiếp chiêu mà lùi lại tránh rồi bước chéch sang trái, tay phải chập hai ngón trở và giữa dùng thủ pháp “Phi chỉ điểm huyệt” điểm sang Kinh Môn Huyệt ở sườn trái địch nhân.

Hoàng diện hán tử giữ nguyên tư thế, chỉ biến chiêu, bàn tay phải vẫn xòe năm ngón cong lại như vuốt chim ưng chộp xuống Uyển mạch thiếu niên.

Nếu bị chiêu này chộp trúng, cổ tay thiếu niên tất bị chộp nát!

Bạch y thiếu niên thất kinh vội thu chiêu lùi về ba bước!

Hoàng diện hán tử bây giờ dùng cả hai tay như vuốt chim ưng chộp ra liên tục.

Tạ Vũ Diệp thấy thế không khỏi rúng động nghĩ thầm:

- Hoàng diện hán tử thi xuất “Đại lực điều trảo thủ” quả là lợi hại! Nếu không có hai mươi năm tu luyện, làm sao đạt tới trình độ đó?

Hoàng diện hán tử vẫn liên tục xuất “Đại lực điều trảo thủ” đánh ra, tuy bạch y thiếu niên vẫn còn tránh được nhưng chỉ phong phát ra cũng làm cho mặt bỗng rất không dám hoàn chiêu nào, hoàn toàn lâm vào thế hạ phong.

Hoàng diện hán tử thừa cơ gia tăng công thế, chiêu phát như phong vây lấy bạch y thiếu niên trong vòng trảo ảnh dày đặc phát ra từ bốn phía không sao thoát ra được.

Hoàng diện hán tử phát chiêu càng lúc càng tàn độc, trảo xuất như vũ bão. Xem dạng, chẳng bao lâu nữa bạch y thiếu niên nếu không bị thủng ngực thì cũng đổ ruột!

Bạch y thiếu niên càng đánh càng đuối, tay chân luống cuống, xem ra chẳng còn duy trì được lâu.

Hoàng diện hán tử chợt phát một chiêu “Hắc điều hoạch sa”, trảo từ ba phía cuộn cuộn áp tới. Bạch y thiếu niên biết không chống đỡ nổi vội lui về ba bước, nhưng chưa kịp giữ mình trầm ổn thì hoàng diện hán tử đã xuất hiện ngay trước mặt, tay phải vươn trảo chộp tới yết hầu bạch y thiếu niên chỉ cách có vài tấc!

Những người có mặt trong khách điếm đều kêu lên một tiếng kinh hãi, bạch y thiếu niên đã không còn khả năng đối phó với chiêu tuyệt sát này. Việc y bị chộp thủng yết hầu là điều không tránh khỏi!

Bạch y thiếu niên đã nhắm mắt chờ chết thì chợt cảm thấy một cỗ lực đạo đẩy mình lùi lại phía sau mấy bước, ngạc nhiên mở mắt ra xem, thấy một thiếu niên đứng chắn ngay trước mặt, quay lưng lại mình!

Cùng lúc đó tay phải hoàng diện hán tử đang chộp tới bỗng đau nhói như chộp trúng một cột thép, năm ngón tay đau buốt tưởng như gãy lia ra! Hắn định thần nhìn lại, thấy đứng trước mặt mình là một thiếu niên chừng mười chín hai mươi tuổi, mình bận khinh trang màu xám, vừa đưa vai ra hứng lấy một chiêu tuyệt sát “Đại lăng đào xa” của mình!

Khôi y thiếu niên đó chẳng phải ai khác, chính là Tạ Vũ Diệp!

Hoàng diện hán tử ngậy người nhìn đối phương. Công phu “Đại lực điều trao thủ” của hắn đã có hỏa hầu hơn hai mươi năm khổ luyện, tuy chưa thể nói là cái thế võ lâm nhưng cũng có thể coi là võ lâm nhất tuyệt, đặc biệt là chiêu sát thủ “Đại lăng đào xa”, đừng nói là một thiếu niên mới mười chín hai mươi tuổi mà ngay cả cao thủ hàng nhất lưu cũng rất ít người hóa giải được chiêu này.

Làm sao thiếu niên này có thể tiếp được tuyệt chiêu đó? Cho dù y luyện võ từ trong bụng mẹ thì cũng chưa được hai mươi năm, với công lực chừng đó mà đủ tiếp được một chiêu “Đại lăng đào xa”, há chẳng phải là điều bất khả tư nghị?

Nhưng cho dù khó hiểu thế nào thì sự thực trước mắt là khôi y thiếu niên đã tiếp được chiêu đó mà không bị tổn thương chút nào, thần tình vẫn điềm tĩnh như không, hoàng diện hán tử biết rằng hôm nay đã gặp phải cao nhân.

Là người lão luyện giang hồ, hoàng diện hán tử nghĩ thầm:

- Người ta đã dùng thân thể bằng xương bằng thịt tiếp được chiêu lợi hại nhất của mình thì dù gắng gổ đầu thêm chỉ chuốc lấy khổ đau mà thôi! Chi bằng chịu bại rút êm là thượng sách!

Tạ Vũ Diệp chấp tay nói:

- Công phu “Đại lực điều trao thủ” của tiền bối quả là phi phàm! Tại hạ không biết tự lượng sức mình, muốn thỉnh giáo cao chiêu của tiền bối!

Hoàng diện hán tử vội vàng hoàn lễ, cười đáp:

- Thần công của các hạ bỗng nhiên đã lĩnh giáo rồi, không cần thử thêm làm gì nữa, lão phu xin nhận thua là được!

Người này chỉ một chiêu biết khó mà lui là điều đáng quý, qua đó cũng thấy hoàng diện hán tử là nhân vật lão luyện thế nào.

Tạ Vũ Diệp mới xuất đạo chưa lâu, đâu biết chuyện này? Chàng chỉ thấy thua thì nhận thua là việc bình thường. Nhưng dù sao thái độ của hoàng diện hán tử cũng tỏ ra khiêm tốn hữu lễ mà không cay cú, chàng liền chấp tay nói:

- Tiền bối quá khen! Xin thứ lỗi vì văn bối vừa thất kính!

Hoàng diện hán tử cười đáp:

- Tại hạ đâu dám? Được các hạ không khí bỏ là mừng lắm rồi! Nếu được kết giao làm bằng hữu thì càng đáng quý! Tại hạ là Cố Toàn, được giang hồ đặt cho ngoại hiệu là “Bách Tý Kim Cương”.

Tới đó chỉ sang hắc diện hán tử giới thiệu:

- Còn vị này là sư đệ “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh, cả hai chúng huynh đệ tôi là môn hạ đệ tử của vị Nguyên Thông, trưởng lão phái Nga Mi. Không biết hai vị quý tính đại danh là gì? Sư tôn là vị cao nhân nào?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Không dám! Tại sao họ Tạ thảo danh Vũ Diệp. Còn ân sư đã lâu không xuất hiện trong giang hồ nên không cho phép tiết lộ danh vĩ mình, xin tiên bối lượng thứ!

Chàng chỉ sang Lãng Vô Linh nói tiếp:

- Vị tiểu huynh đệ này là bằng hữu mới kết nghĩa với tại hạ, danh tính là Lãng Vô Linh.

Lãng Vô Linh thấy Phong ca ca giới thiệu mình đành phải đứng lên cúi mình thi lễ.

Nguyên từ đầu, thấy “Bách Tý Kim Cương” Cố Toàn thấy sư đệ mình hiệp bức hải tử Tiểu Hầu mà vẫn ngồi điềm nhiên uống rượu, Lãng Vô Linh đã thấy ghét. Về sau thấy hắn xuất toàn độc chiêu, mấy lần định đứng lên xuất thủ can thiệp nhưng đều bị Phong ca ca giữ lại.

Bây giờ nghe Phong ca ca nói hai người là “huynh đệ kết nghĩa”, Lãng Vô Linh rất cao hứng, tuy có ác cảm với Cố Toàn nhưng vẫn đứng lên hành lễ.

“Bách Tý Kim Cương” Cố Toàn vội hoàn lễ hỏi:

- Vị Lãng huynh đệ chắc lệnh sư không có điều cấm kỵ như sư phụ Tạ thiếu hiệp chứ?

Lãng Vô Linh đáp:

- Gia sư là “Hàn Nguyệt Thần Ni” ở “Hàn Nguyệt Am”!

“Bách Tý Kim Cương” Cố Toàn liền chấp tay cung kính nói:

- Tại hạ từ lâu ngưỡng mộ đại danh “Hàn Nguyệt Thần Ni” tiên bối, không biết lão nhân gia hiện giờ có được an khang không? Không chỉ tại hạ mà cao thủ giang hồ đều ngưỡng mộ “Cửu u âm khí” của Thần Ni là võ công tuyệt thế! Gia sư Nguyên Thông trưởng lão có duyên từng kiến diện Thần Ni một lần, gia sư ca tụng Thần Ni rất nhiều, tiếc là tại hạ chưa có cơ hội bái kiến.

Lãng Vô Linh nói:

- Gia sư thời gian này đang tĩnh tu nội công tâm pháp nên mấy năm nay hầu như không ra ngoài.

“Ô Bách Tý Kim Cương” Cố Toàn nhìn lại Lăng Vô Linh nghĩ thầm:

- Xưa nay chưa nghe ai nói “Hàn Nguyệt Thần Ni” thu nhận nam đệ tử. Vị Lăng Vô Linh này dung mạo tuyệt trần, chẳng lẽ là thiếu nữ đóng giả nam trang?

Bấy giờ bạch y thiếu niên nghe “Bách Tý Kim Cương” Cố Toàn tự giới thiệu mình là đệ tử phái Côn Lôn thì phát hoảng bước lên thì lễ nói:

- Tiểu đệ Tô Tĩnh Nhân, ngoại hiệu “Vân Long Tiều Tử”. Trang chủ “Bàn Thạch Sơn Trang” chính là gia phụ. Vì không biết hai vị tiền bối là đệ tử phái Nga Mi nên lỡ mạo phạm. Xin hai vị niệm tình thân hữu giữa hai phái Côn Lôn và Nga Mi mà lượng thứ cho!

Vì Trang chủ “Bàn Thạch Sơn Trang” “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ là tục gia đệ tử của chương môn tiền nhiệm phái Côn Lôn, là sư đệ của vị chương môn nhân hiện nhiệm “Thiên Áo Thần Kiếm” “Vô Hồi Thần Kiếm” Tương Khắc Bình. Hai phái Nga Mi và Côn Lôn xưa nay vốn rất thân hữu nên Tô Tĩnh Nhân mới nói ra câu đó.

“Bách Tý Kim Cương” Cố Toàn nghe Tô Tĩnh Nhân giới thiệu xong rung động nghĩ thầm:

- Mô Phật! May mình chưa giết chết Tô Tĩnh Nhân, phụ thân hẳn là “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ, sư đệ của chương môn nhân phái Côn Lôn. Nếu Tô Tĩnh Nhân bị giết, với tình thân hữu của hai phái Nga Mi và Côn Lôn, mình khó mà thoát được tội bị chương môn nhân và sư phụ trục xuất khỏi môn đàn! May nhờ Tạ Vũ Diệp mới tránh được sai lầm chết người đó!

Nghĩ đoạn ôm quyền hoàn lễ đáp:

- Tại hạ có mắt không trông nên vừa rồi đắc tội với Tô thiếu trang chủ, xin lượng thứ cho!

“Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân vội nói:

- Cổ tiền bối sao lại nói thế? Xung đột này là văn bối mà ra, hơn nữa vì võ nghệ không tinh nên mới phải chịu thiệt thòi mà thôi! Sau này văn bối cần phải học hỏi thêm nhiều mới được...

Tạ Vũ Diệp góp lời:

- Tô huynh khiêm tốn như thế, quả là mỹ đức. Võ học của Tô huynh chưa thật cao minh nhưng khinh công thì rất tinh diệu! Sau này chỉ cần tu luyện nội công tâm pháp thêm một thời gian thì lo gì không thu được thành tựu mỹ mãn?

Tô Tĩnh Nhân thấy võ công của Tạ Vũ Diệp quá cao, thái độ cũng hòa nhã đường hoàng, lại có cảm tình với mình liền nảy ra một ý nói:

- Đa tạ lời khuyên vàng ngọc của Tạ đại hiệp! “Bàn Thạch Sơn Trang” ở cách đây không xa, nếu Tạ thiếu hiệp và vị huynh đệ kia không khí bỏ thì xin mời hai vị di giá đến tậ trang chơi một chuyến.

Tạ Vũ Diệp và Lăng Vô Linh vốn đang trên bước đường vô định, muốn làm quen với các nhân vật võ lâm để học hỏi thêm kinh nghiệm và tìm hiểu tung tích Cự Linh Giáo, nay được mời thì rất mừng nhưng chưa nhận lời ngay mà còn nhìn sang Lăng Vô Linh có ý thăm dò.

Lăng Vô Linh từ đầu thấy “Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân tỏ ra khí phách “lộ kiến bất bình bạt đao tương trợ” như vậy, đã sớm có cảm tình, lại thêm mấy tiếng “Bàn Thạch Sơn Trang” gọi tính hiếu kỳ, nghe Tô Tĩnh Nhân mời đã có ý thuận, thấy Phong ca ca nhìn mình thì gật đầu ngay.

Tạ Vũ Diệp chấp tay nói:

- Huynh đệ tại hạ rất hân hạnh nhận lời mời của Tô huynh!

Tô Tĩnh Nhân nghe nói cả mừng, liền lấy ra một đỉnh bạc lớn ước hai mươi lạng đặt lên bàn gọi chủ quán đến bảo:

- Vừa rồi chúng ta có sự hiểu lầm nên xảy ra xung đột gây nên một số thiệt hại cho quý điếm. Nay tại hạ có việc phải đi. Khoản thiệt hại đó và mọi phí tổn ăn uống của khách nhân hôm nay tại hạ xin trả hết. Xin lão lượng thứ cho!

Thực ra thiệt hại chỉ là vỡ mấy chiếc bát đĩa và gãy vài chiếc ghế cũ chỉ đáng vài lạng bạc, chi phí ăn uống cũng chỉ ba bốn lạng nữa mà thôi, các quán xá khi rủi gặp khách giang hồ đừng nói thiệt hại về tài sản mà cho dù bị vạ lây dẫn đến chết người cũng lo nghiêng răng mà chịu, mấy khi được bồi thường?

Bây giờ vị thiếu Trang chủ hào phóng mà bồi thường thỏa đáng như vậy, còn nói gì lượng thứ hay không lượng thứ!

Lão chủ quán mừng rơn đưa hai tay nhận lấy đỉnh bạc, cúi thấp người nói:

- Công tử gia thật hào phóng... Việc vừa qua không có gì, thực ra thiệt hại chẳng đáng bao nhiêu... Xin công tử gia và mọi người đừng bận tâm. Nhưng công tử gia đã nói thế, tiểu lão nhi xin nhận... Tiểu lão nhi xin đa tạ và chúc các vị luôn luôn gặp điều may mắn!

Cô Toàn và “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh thác cố có việc gấp nên cáo lỗi đi trước.

Sau đó Tạ Vũ Diệp, Lăng Vô Linh và Tô Tĩnh Nhân rời quán, lên ngựa tới “Bàn Thạch Sơn Trang”.



Từ quán đến “Bàn Thạch Sơn Trang” chỉ chừng mười dặm, ngựa của Tạ Vũ Diệp, Lăng Vô Linh và Tô Tĩnh Nhân đều là thần câu thiên lý, lại vừa được tên tiểu nhị cho ăn uống tắm rửa cẩn thận nên chỉ phi một mạch là tới.

Trang viện tọa lạc trên sườn một quả núi lớn, địa thế rất hùng vĩ và hữu tình.

Từ xa nhìn tới đã có thể nhìn thấy bên trong tường viện cao là tường đỏ ngói xanh của những tòa lầu các, đình viện san sát bên trong.

Tới cách đại môn một dặm đã có thể thấy rõ hai con sư tử đá lớn đứng châu trước cổng và tầm hoành phi lớn đề bốn chữ “Bàn Thạch Sơn Trang” như rồng bay phượng múa!

Ba huynh đệ đến trước cổng vừa nhảy xuống ngựa, hai cánh cổng lớn sơn đỏ đã mở ra ngay. Hai tên hán tử bước ra, đến trước Tô Tĩnh Nhân chấp tay cúi người cung kính nói:

- Thiếu gia đã về...

Tô Tĩnh Nhân khoát tay ra lệnh:

- Kính khách!

Hai tên hán tử kính cẩn chào hỏi Tạ Vũ Diệp và Lãng Vô Linh rồi tiếp lấy cương ngựa từ tay họ nói:

- Mời hai vị cùng thiếu gia vào trang đi! Cứ để ngựa cho chúng tôi trông coi cho!

Tạ Vũ Diệp hoàn lễ nói:

- Xin phiền hai vị!

Hai người cùng Tô Tĩnh Nhân bước vào đại môn theo con đường lát đá thẳng tắp đi qua tiền viện tới thẳng chính sảnh.

Lên hết dãy thạch cấp tới hành lang, Tạ Vũ Diệp thấy mình đứng trước một sảnh đường rộng thênh thang với những chiếc cột rất lớn phải ba người ôm mới xuể cao tới mười trượng! Đầu cột và mõm kèo chạm trở long phụng rất tinh vi.

Đầu đại sảnh đặt một chiếc bàn dài trải thảm và một dãy ghế Thái sư ỷ. Một lão nhân tuổi ngoại ngũ tuần, mặt trắng râu dài ngồi ngửa trên chiếc Thái sư ỷ chính giữa bàn.

Đọc đường Tạ Vũ Diệp và Lãng Vô Linh đã được nghe Tô Tĩnh Nhân giới thiệu phụ thân mình là “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ, thấy lão nhân kia, hai người đoán ngay đó chính là “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô lão Trang chủ.

Tô Tĩnh Nhân mời hai người vào thẳng trong sảnh đường rồi tiến đến trước lão nhân, chấp tay nói:

- Phụ thân! Hai vị này là Tạ Vũ Diệp đại hiệp và Lãng Vô Linh đại hiệp, bằng hữu Nhân nhi mới kết giao.

Tạ Vũ Diệp và Lãng Vô Linh cũng tới đứng hai bên Tô Tĩnh Nhân bái lễ.

“Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ hơi nhồm người, chỉ tới dãy ghế đối diện nói:

- Mời hai vị thiếu hiệp ngồi!

Chủ khách tọa định xong, Tô Hồng Đồ cao giọng hướng tới bức bình phong gọi:

- Dâng trà!

Sau bình phong có người “Dạ” một tiếng, chỉ lát sau gia nhân bưng trà lên.

“Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ bưng chén trà lên nói:

- Mời hai vị thiếu hiệp dùng trà đi.

Sau khi mỗi người nhấp vài ngụm, “Thiết Bút Tú Sĩ” cười hỏi:

- Hai vị thiếu hiệp người đây phong trần như thế, dám đoán mới từ kinh sư tới?

Tạ Vũ Diệp và Lãng Vô Linh chưa kịp trả lời thì Tô Tĩnh Nhân đã nói trước:

- Phụ thân đoán không sai! Hai vị này vừa từ kinh sư đi về nam. Lúc trưa dừng lại nghỉ ngơi trong ngôi quán nhỏ dưới chân núi Thượng Lương Sơn. Chính nhờ hai vị này xuất thủ tương trợ, nếu không Nhân nhi đã chết dưới tay hai tên môn hạ của phái Nga Mi rồi!

“Thiết Bút Tú Sĩ” thất kinh hỏi:

- Người của phái Nga Mi định hạ độc thủ đối với người? Chúng là ai vậy? Và đầu đuôi sự việc thế nào?

“Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân liền kể lại đầu đuôi sự việc xảy ra trong quán trà hồi trưa.

“Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ nghe nhi tử tường thuật đầu đuôi sự việc xong liền đứng lên chấp tay nói:

- Nguyên hai vị là ân nhân cứu mạng của tiểu nhi. Hôm nay nếu không có hai vị bạt đao tương trợ tất tiểu nhi đã mất mạng rồi. Hai vị thiếu hiệp còn trẻ tuổi thế này mà đã có võ công trác tuyệt và lòng nghĩa hiệp phi thường như thế, thật là đáng quý! Xin hỏi hai vị là môn hạ của vị cao nhân nào?

“Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân sợ Tạ Vũ Diệp trở nên khó xử nên thay lời đáp:

- Cha, vị sư phụ của Tạ huynh đã lâu không xuất hiện trên giang hồ, vì không muốn can dự vào những mối ân oán võ lâm nên cấm Tạ huynh tiết lộ danh vĩ mình, còn sư phụ của vị Lãng đại hiệp là “Hàn Nguyệt Thần Ni” lừng danh thiên hạ ở “Hàn Nguyệt Am”.

“Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ nghe nói Lãng Vô Linh là đệ tử của “Hàn Nguyệt Thần Ni” thì rất khâm phục, nhưng đồng thời nhìn kỹ lại Lãng Vô Linh nghĩ thầm:

- Mình có nghe nói “Hàn Nguyệt Thần Ni” thu nhận nam đệ tử hồi nào đâu? Chẳng lẽ...

Tuy nhiên lão không hỏi gì mà sai gia nhân dọn tiệc rượu, nói là để “tẩy trần cho hai vị thiếu hiệp”.

Nguyên “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ ưu ái Tạ Vũ Diệp và Lãng Vô Linh như thế, ngoài nguyên nhân hai người đã thi ân cứu mạng cho nhi tử Tô Tĩnh Nhân, ngoài ra còn có thâm ý khác.

Như đã nói, “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ là sư đệ của chưởng môn nhân phái Côn Lôn “Thiên Ảo Kiếm Khách” “Vô Hồi Thần Kiếm”. Mấy năm qua Tô Hồng Đồ rất ít xuất hiện trong giang hồ. Lão chỉ có hai con, một trai một gái. Nhi tử “Vân Long Tiều Tử” Tô Tĩnh Nhân được các cao nhân trong môn phái dốc lòng truyền thụ võ công thì không nói làm gì, còn nhi nữ thì mong muốn tìm danh sư học nghệ. Thế nhưng phái Côn Lôn thì không có nữ đệ tử, chẳng lẽ bỏ môn phái mà đến đầu sư nơi khác? Mà Côn Lôn vẫn được coi là một trong những đại môn phái trong võ lâm, làm thế thì há chẳng mất uy danh đi?

Thế nên cho đến giờ vẫn tạm thời được phụ thân gắng công truyền thụ võ công. Nhưng đã lâu “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ ít xuất hiện trong giang hồ nên võ công chẳng tăng tiến được bao nhiêu, nếu không nói là ngày càng mai một đi, nay nghe giới thiệu Lãng Vô Linh là đệ tử của “Hàn Nguyệt Thần Ni” lập tức có ý phò thác nhi nữ nhưng vì Lãng Vô Linh là nam nhân nên chưa tiện đặt vấn đề ngay, định thư thả rồi sẽ bàn bạc.

Bốn người vừa uống rượu vừa nói chuyện, câu chuyện càng lúc càng sôi nổi, tình cảm của ba vị thiếu hiệp càng trở nên thân mật.

“Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ nhận thấy Tạ Vũ Diệp tuy còn trẻ nhưng kiến thức uyên thâm quảng bác, về mặt võ công thì chưa biết thế nào nhưng rất được nhi tử mình và Lãng Vô Linh bái phục, là người có kiến thức rất phong phú về võ học, lão cũng nhận ra thiếu niên này có công lực rất cao và có thiên tư võ học, lại thêm thấy chàng tuấn tú lễ độ nên cũng nảy sinh lòng ưu ái.

Bốn người càng nói chuyện càng tâm đắc, tiệc rượu kéo dài tới hai canh giờ vẫn chưa tàn.

Lãng Vô Linh tửu lượng kém nên xin phép rời bàn trước. “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ sai nhi tử dẫn đến phòng khách nghỉ ngơi nhưng Lãng Vô Linh không muốn làm hỏng tửu hứng và câu chuyện đang sôi nổi của mọi người nên từ chối, nói là mình cần đi dạo một lát cho sáng khoái.

Không lâu, Lãng Vô Linh tiến vào giữa một hoa viên. Bấy giờ đang giữa mùa xuân là thời kỳ trăm hoa đua nở.

Hôm ấy trăng rất sáng, đứng giữa vườn hoa khoe sắc trăm hồng ngàn tía, hương hoa tỏa ngát không gian khiến lòng Lãng Vô Linh tràn trề cảm xúc, nghĩ thầm:

- Vị Phong ca ca này thật là... Tham gì mấy chén rượu mà cứ ngồi chén thù chén tạc mãi chứ? Cứ tới đây dạo chơi với mình ngắm trăng hoa thế này có tuyệt hơn không?

Chẳng hiểu sao y cảm thấy trong người bực bội, dường như bất bình trước sự vô tình của Phong ca ca, chợt giật lấy một nắm lá.

Lúc ấy trước mặt Lăng Vô Linh có một cành cây cỏ thụ cành lá rườm rà, trên cây có rất nhiều chim hoàng tước.

Lăng Vô Linh nổi cơn kích động bứt nắm lá làm ám khí thi triển công phu “Mãn thiên hoa vũ” phóng lên cây!

Chỉ nghe một loạt tiếng rào rào vun vút như tên bắn, sau đó là tiếng chim kêu lên hoảng sợ, tung cánh rào rào bay đi.

Hàng chục con bị lá cây bắn trúng tiếp nhau rơi xuống, lông chim bị trúng ám khí bay tán loạn cả một vùng!

Chợt cách đó mấy trượng vang lên một tràng cười lạnh lạnh và giọng trong trẻo của nữ nhân:

- Thủ thuật ám khí “Trích diệp phi hoa” của tiểu ca quả thật cao minh!

Giọng nói trong như bạc, thánh thót nghe rất êm tai.

Âm thanh vừa dứt, một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi từ trong một lùm hoa bước ra, dùng hai bàn tay nhỏ nhắn vỗ vào nhau đôm đốp, vừa vỗ vừa cười vẻ rất khoái chí.

Tiểu cô nương có cánh mũi thẳng, cái miệng nhỏ xíu với đôi môi hồng rất thanh tú, dáng vẻ hết sức tự nhiên và ngây thơ không chút kiêu cách.

Lăng Vô Linh lập tức thấy thiện cảm, cười nói:

- Cô nương...

Tiểu cô nương bình thản bước tới trước mặt Lăng Vô Linh đưa tay cầm lấy tay y nói:

- Tiểu muội tên là Tô Ngọc Hân, nghe ca ca muội nói võ công huynh rất cao, đặc biệt nội công cực kỳ thâm hậu. Đa tạ tiểu ca ca xuất thủ cứu mạng huynh ấy!

Lăng Vô Linh vội xua tay nói:

- Không phải đâu! Cô nương nhầm rồi! Vị xuất thủ cứu lệnh huynh là nghĩa huynh tại hạ tên là Tạ Vũ Diệp.

Tô Ngọc Hân cười hỏi:

- Vậy ca ca là Lăng Vô Linh chứ gì? Vô Linh ca ca! Nghe nói võ công huynh cũng rất cao...

Lăng Vô Linh đáp:

- Nhưng có ai thấy tại hạ xuất thủ đâu mà biết võ công cao thấp chứ?

Tô Ngọc Hân cắn môi nói:

- Đương nhiên huynh cũng có võ công cao cường rồi! Nếu không thì làm sao mà kết nghĩa kim lan với Tạ đại hiệp được?

Lăng Vô Linh cười nói:

- Kết nghĩa huynh đệ thì cần gì phải có võ công tương đồng chứ?

Tô Ngọc Hân cười đáp:

- Sao lại không? Kết nghĩa kim lan thì cái gì cũng cần tương hợp, cả tính tình, hoàn cảnh, chí hướng, sở thích và cả võ công nữa! Như thế mới hợp nhau. Cũng như nam nữ muốn kết làm phu thê thì phải hợp ý tâm đầu và cùng nguyện vọng, ý tưởng mới sống với nhau trọn đời được!

Tô Ngọc Hân nói thế chẳng phải là không có lý, nhưng không hiểu sao Lăng Vô Linh lại đỏ mặt lên.

Tô Ngọc Hân mở to cặp mắt đen tròn ngây thơ nhìn y hỏi:

- Vô linh ca ca! Huynh sao thế? Tiểu muội nói thế không đúng hay sao?

Lăng Vô Linh thường được sư phụ, sau đó là Phong ca ca cưng chiều nên khá ương chướng, nay thấy Tô Ngọc Hân phụng phịu như thế thì không biết đối phó thế nào đành lên tiếng phụng họa:

- Cô nương nói rất có lý. Chỉ là tại hạ thấy Phong ca ca võ công quá cao nên tự thấy mình không thể sánh được mà thôi!

Câu đó làm Tô Ngọc Hân bán tín bán nghi nên cố thêm một câu:

- Theo muội thấy thì võ công của Vô linh ca ca cũng rất cao. Vừa rồi ca ca thi triển thủ pháp “trích điệp phi hoa” tuyệt quá! Tiểu muội thấy mình thua kèm huynh ấy quá xa. Xin huynh bày cho tiểu muội công phu này, được không?

Trong khi nói chuyện, Tô Ngọc Hân vẫn cứ nắm tay Lăng Vô Linh không chịu buông ra.

Hai người nói tới đó thì lại có thêm một thiếu nữ từ hoa sảnh bước lại gần.

Đó cũng là một tiểu cô nương nhưng lớn hơn Tô Ngọc Hân mấy tuổi, bận y phục nha hoàn màu vàng, chắc là tỳ nữ của cô ta.

Hoàng y tỳ nữ trông thấy một nam nhân rất tuấn tú nắm lấy tay tiểu thư mình thì ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Làm sao tiểu thư chịu để hắn nắm tay chứ? Mà cũng phải thôi... Vị công tử kia cực kỳ tuấn tú, nào thua gì Kim Đồng Ngọc Nữ? Có ai cưỡng lại được ánh mắt tuyệt mỹ của chàng?

Lăng Vô Linh thì vô cùng luống cuống. Nam nữ thụ thụ bất thân, một nam nhân nắm tay một thiếu nữ trước mặt người ta như vậy, coi sao được? Huống hồ Tô Ngọc Hân là một thiếu nữ khuê các, thiên kim ái nữ của một vị Trang chủ khá uy danh trong giang hồ?

Thế nhưng Tô Ngọc Hân thì không băn khoăn gì, vẫn cầm tay Lăng Vô Linh với vẻ hồn nhiên, nhìn hoàng y tỷ nữ nói:

- Hà Hoa thư! Lấy giúp tôi túi ám khí và thanh Ngọc kiếm đi! Tôi muốn nhờ Vô linh ca ca dạy võ công và công phu “Trích điệp phi hoa”.

Hà Hoa “ạ” một tiếng chạy đi ngay, Tô Ngọc Hân gọi với theo:

- Hà Hoa thư thư! Mang tới Trấn Long Đình cho tôi nghen!

Nói xong vẫn cầm tay Lăng Vô Linh dẫn chàng tới cuối hoa viên.

Hoa viên này đã ở cuối trang viện, hết hoa viên là tới một con đê phân cách trang viện với một con suối, qua suối thì tới một ngọn núi.